

"Wat zwijgzaam," zei de merel schamper. "Ik ken dooie bomen die gezelliger kletsen dan hij..."

"Hoor es even," zei de mees, "we kunnen toch tenminste even gaan kijken. Weet je veel, misschien is hij wel dood!"

De merel verbleekte.

"Kom!" zei de haas. "Er op af. Volg mij!"

En zo stond er even later een groepje dieren voor de steen waar Stroek onder woonde. Vastberaden waren ze achter de haas aangestapt, maar hun vastberadenheid was een beetje verdwenen toen ze de bordjes op de steen zagen.

VOOR 12 UUR NIET STOREN lazen ze op het bovenste.

NA 12 UUR NIET STOREN lazen ze op het onderste.

De haas frunnikte aan zijn snor. "Wat nu?" vroeg hij.

"Gewoon kloppen!" riep de mees.

"Doe jij het?" vroeg de haas.

"Nee..." zei de mees bedrukt.

En daar stonden ze.

heel klein

Nu was er bij het groepje ook een muizemeisje. Dat muizemeisje zag de bordjes ook, maar ze kon nog niet lezen.

En terwijl de andere dieren druk stonden te overleggen, liep zij naar de steen en klopte zo hard ze kon.

"Meneer Stroek!" riep ze. "Joehoe, meneer Stroek!"

Geschrokken keken de dieren op. De haas pakte het muizemeisje bij de hand, toen er slepende voetstappen klonken.

Nog wat gemorrel, en daar stond Stroek. Hij zag er erbarmelijk uit. zijn neus was rood, zijn ogen traanden, hij had een dikke das om, en aan zijn arm droeg hij een mandje waarin stapels zakdoeken lagen.